

เมื่อราวสองสามปีก่อนฉันประสบปัญหาการเงิน เลยไปเป็นอาสาสมัครทำการทดลองที่มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย ฉันตามพิกัดที่พวกเขาให้ไว้จนไปโผล่ที่ศูนย์การแพทย์ของมหาวิทยาลัยในฟิลาเดลเฟียตะวันตก ภายในหอประชุมขนาดใหญ่มีผู้หญิงนั่งอยู่เต็มห้อง ทุกคนมีอายุระหว่างสิบแปดถึงสามสิบห้าปี เก้าอี้ในหอประชุมมีไม่พอ เนื่องจากฉันอยู่ในกลุ่มคนที่มาสายจึงต้องไปนั่งตัวลั่นอยู่บนพื้น ที่นั่นมีกาแฟกับโดนัทแจกฟรี โทรทัศน์จอใหญ่กำลังฉายรายการเดอะ ไพธัส อีส ไรต์ แต่ผู้หญิงแทบทุกคนเอาแต่ก้มหน้าดูโทรศัพท์บรยากาศเหมือนอยู่ในสำนักงานขนส่ง ต่างกันที่เราได้คำตอบแทนเป็นรายชั่วโมง ดังนั้นทุกคนจึงยินดีที่จะนั่งรอทั้งวัน

แต่แล้วแพทย์หญิงสวมเสื้อกาวน์สีเขียวคนหนึ่งก็ลุกขึ้นแนะนำตัวเอง เธอชื่อซูซาน ไม่ก็สตีซี หรือซาแมนธานี่แหละ และเป็นสมาชิกของโครงการการทดลองทางคลินิก เธออ่านคำเตือนและนโยบายเกี่ยวกับการปฏิเสธความรับผิดชอบให้เราฟังจนครบ ก่อนย้ำกับเราว่าจะจ่ายค่าตอบแทนเป็นบัตรของขวัญอะเมซอน ไม่ใช่เช็คหรือเงินสด มีเสียงบ่นเริ่มมาจากคนสองสามคน แต่ไม่ใช่ฉัน ในเมื่อฉันเคยมีแฟนเก่าที่ซื้อบัตรกำนัลต่อจากฉันในราคาแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของมูลค่าบัตร เพราะฉะนั้นฉันไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้หรอก

ทุก ๆ สองสามนาทีกี่ ซูซาน (ฉันว่าเธอชื่อซูซานนะ) จะขานชื่อจากเอกสารบนคลิปปอร์ด และหนึ่งในพวกเราก็จะลุกออกจากห้องไป แต่ไม่มีใครกลับมา ไม่ช้าจึงมีเก้าอี้ว่างมากมาย แต่ฉันยังนั่งแปะอยู่บนพื้นเพราะรู้สึกหนาวลั่น แถมปวดระบมไปทั้งตัวจนกลัวว่าตัวเองจะอาเจียนออกมาถ้าขยับลุกไปไหน แต่แล้วก็ได้ยินคนในห้องพูดกันว่างานนี้ไม่มีการคัดกรองผู้เข้าร่วมการทดลอง นั่นหมายความว่าไม่มีใครมาจับฉันวัดชีพจร ตรวจบีตสภาวะหรือตรวจอะไรก็ตามที่อาจทำให้ฉันถูกตัดสิทธิ ฉันเลยโยนออกซิโคโดนใส่ปากและดูจุดจนสารเคลือบสีเหลืองละลายก่อนดยใส่มือ บิดด้วยนิ้วหัวแม่มือ แล้วสูดผงยาแก้ปวดที่มีฤทธิ์เป็นยาเสพติดเข้าไปประมาณหนึ่งส่วนสามแคพอให้หายอยาก จากนั้นก็ห่อเศษที่เหลือใส่แผ่นพอยล์เล็ก ๆ เพื่อเก็บไว้ใช้ทีหลัง ผ่านไปสักพักซาก็หยุดลั่น และไม่ทรมานกับการนั่งรอนพื้นอีกต่อไป

ผ่านไปสองชั่วโมงเศษ ๆ ซูซานถึงได้ขานชื่อฉัน “คุณควินน์ มัลลอรี่ควินน์อยู่ไหม” ฉันจึงลากลังซารภายใต้เสื้อใต้ตมียูดยาระพื้นเดินไปหาเธอต่อให้หมอลังเกตเห็นว่าฉันเมาอยู่ เธอก็ไม่ได้พูดอะไร ซูซานแค่ถามอายุฉัน (สิบเก้า) และวันเกิด (สามมีนาคม) จากนั้นก็ตรวจเทียบกับข้อมูลในเอกสารครูต่อมาเมื่อเธอตัดสินใจว่าฉันน่าจะสร้างมาแล้ว เธอจึงพาฉันลัดเลาะไปตามโถงทางเดินวากวน จนกระทั่งมาโผล่ยังห้องเล็ก ๆ ที่ไม่มีหน้าต่าง

ในห้องมีชายหนุ่มห้าคนนั่งเรียงเป็นแถวบนเก้าอี้พับ ทุกคนต่างก้มหน้ามองพื้น ฉันจึงมองไม่เห็นหน้าพวกเขา แต่เดาว่าหนุ่ม ๆ พวกนี้คงเป็นนักศึกษาแพทย์ไม่กี่แพทย์ประจำบ้าน เพราะทุกคนสวมชุดเครื่องแบบของโรงพยาบาลที่ยังมีรอยพับและเป็นสีกรมท่าสดเหมือนเพิ่งซื้อมา

“เอละ มัลลอรี่ คุณช่วยไปยืนตรงหน้าห้องและหันหน้ามาทางพวกเขาเนะ ยืนบนเครื่องหมายกากบาทได้เลย...นั่นแหละ ทีนี้ฉันจะอธิบายขั้นตอนต่อไปให้ฟัง จากนั้นเราจะปิดตาคุณ” พอซูซานพูดจบ ฉันถึงเพิ่งสังเกตว่าเธอถือผ้าปิดตาสีดำไว้ใ่มือ มันทำจากผ้าฝ้ายนุ่ม ๆ แบบที่แม่ฉันเคยใช้ตอนนอน

หมอบอกอธิบายว่าตอนนี้อยู่ชายทุกคนกำลังก้มหน้ามองพื้น แต่ในอีกไม่กี่นาทีให้หลังพวกเขาจะจ้องมองเรือนร่างฉัน สิ่งที่ต้องทำคือยกมือขึ้นเมื่อรู้สึก

ได้ว่าตัวเองถูกผู้ชายจ้องมอง เธอบอกให้ฉันยกมือค้างไว้ถ้ายังรู้สึกแบบนั้นอยู่ และเอามือลงเมื่อความรู้สึกนั้นหายไป

“เราจะใช้เวลาทดลองห้านาที แต่จากนั้นเราอาจขอให้คุณทำการทดลองซ้ำ มีอะไรที่อยากถามก่อนเริ่มไหม” ชูซานถาม

ฉันหัวเราะออกมาทันที “มีค่ะ พวกคุณเคยอ่านฟิฟตี้ เซดส์ ออฟ เกรย์ไหม เพราะฉันแน่ใจว่านี่มันคือฉากในบทสิบสองชุด ๆ”

ฉันพยายามเล่นมุขเพื่อเรียกเสียงหัวเราะ มีแค่ชูซานที่ยิ้มรับตามมารยาท แต่คนอื่นในห้องไม่มีใครสนใจ หนุ่ม ๆ พวกนั้นมัวแต่ก้มหน้าก้มตาดูคลิปบอร์ดพลาจตั้งนาฬิกาจับเวลาให้ตรงกัน บรรยากาศในห้องเป็นทางการเหลือเกิน ชูซานสวมผ้าปิดตาครอบตาฉันและปรับสายไม้ให้รัดแน่นเกินไป

“เรียบร้อย มัลลอรี่ คุณรู้สึกอึดอัดหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ”

“แล้วคุณพร้อมจะเริ่มหรือยัง”

“พร้อมค่ะ”

“เราจะเริ่มการทดลองเมื่อฉันนับถึงสามนะ เอาละ หนุ่ม ๆ เตรียมจับเวลาได้...หนึ่ง สอง สาม”

พิลิกสั้นดี จู ๆ ฉันก็โดนจับปิดตาให้ยึ้นหนึ่ง ๆ อยู่ในห้องที่เงียบสนิทเป็นเวลาห้านาที แถมยังรู้สึกเต็มอกกว่าพวกผู้ชายในห้องอาจจะกำลังจ้องหน้าอก กันหรืออะไรก็ตามของฉันอยู่ ระหว่างนั้นไม่มีเสียงหรือการบอกรับใด ๆ ให้ฉันรู้เลยว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น แต่ฉันสัมผัสได้ว่าพวกเขาจ้องอยู่แน่ ๆ ฉันยกมือขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่หลายครั้ง รู้สึกว่าเวลาห้านาทียาวนานเหมือนหนึ่งชั่วโมง

เมื่อครบห้านาทีชูซานก็ขอให้ฉันทำการทดลองอีกครั้ง เราจึงเริ่มทำตามขั้นตอนทุกอย่างใหม่หมด จากนั้นเธอก็ขอให้ฉันทำการทดลองเป็นครั้งที่สาม! ในที่สุดเมื่อชูซานถอดผ้าปิดตาให้ฉัน ผู้ชายทุกคนในห้องต่างก็ลุกขึ้นตบมือกันเกี๊ยวกราว เหมือนฉันเพิ่งคว้ารางวัลออสการ์ได้สำเร็จอย่างนั้นแหละ

ชูซานไขข้อข้องใจฉันทันที เธออธิบายว่าตลอดสี่ปาด้านนี้พวกเขาทำการทดลองกับผู้หญิงเป็นร้อย ๆ คนแล้ว แต่ฉันเป็นคนแรกที่ทำคะแนนได้เกือบ

สมบูรณ์แบบ โดยสามารถระบุงการถูกจ้องทั้งสามครั้งได้แม่นยำถึงเก้าสิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์ทีเดียว

เธอบอกให้พวกผู้ชายไปพัก จากนั้นก็พาฉันไปยังห้องทำงานของเธอ ซูซานถามว่าฉันรู้ได้ยังไงว่ามีผู้ชายจ้องมองอยู่ ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง เพราะฉันก็แค่รู้ มันเหมือนปลายประสาทสัมผัสลึกลับระริกแบบที่แมงมุมรู้สึกได้เมื่อใยลั่น คุณเองก็น่าจะเคยรู้สึกเหมือนฉัน และคงนึกออกว่าฉันพูดถึงอะไร

“แล้วมันก็มีเสียงด้วย” ฉันตอบไปตามตรง

ซูซานเบิกตากว้าง “จริงหรือ คุณได้ยินเสียงด้วยหรือ”

“เป็นบางครั้งค่ะ เสียงมันแหลม ๆ เหมือนเวลาที่ยุ่งบินหนึ่ง ๆ ไกลหูนะ”

เธอตะลึงตาแลนเอือมไปหยิบโน้ตบุ๊กจนเกือบทำมันหลุดมือ แล้วก็พิมพ์ข้อความยาวเหยียดลงไป ก่อนถามว่าฉันยินดีกลับมารับการทดสอบเพิ่มเติมในอีกหนึ่งสัปดาห์ไหม ฉันเลยตอบไปว่าถ้าได้เงินยี่สิบดอลลาร์ต่อชั่วโมงละก็ฉันยินดีกลับมาที่น้อยเท่าที่เธอต้องการแน่นอน จากนั้นฉันเอาเบอร์มือถือให้ซูซาน ซึ่งรับปากว่าจะโทรมานัดอีกที แต่คืนนั้นฉันเอาไอโฟนไปแลกออกซิโคโดนห้าเม็ด เธอจึงหมดหนทางติดต่อกับฉันไม่ได้ข่าวจากเธออีกเลย

ตอนนี้เมื่อฉันเลิกยาได้สำเร็จ นึกดูแล้วก็พบว่ามึนเรื่องที่รู้สึกเสียใจเป็นล้านเรื่อง แต่ไม่ใช่เรื่องขายไอโฟนแลกยา ทว่าบางครั้งฉันก็นึกถึงการทดลองครั้งนั้นขึ้นมา และสงสัยว่ามันเป็นยังไงบ้าง จึงพยายามค้นหาชื่อหมอคนนั้นในอินเทอร์เน็ต แต่แน่นอนว่าฉันจำชื่อเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ เช้าวันหนึ่งฉันถึงกับนั่งรถบัสไปที่ศูนย์การแพทย์และเดินหาหอประชุม แต่มหาวิทยาลัยเปลี่ยนไปชนิดไม่เหลือเค้าเดิม มีอาคารเรียนผุดขึ้นใหม่หลายหลังจนไม่รู้ว่ตึกไหนเป็นตึกไหน ฉันลองพิมพ์คำค้นหาอย่างเรดาร์ตรวจการจ้องมอง และหยั่งรู้การจ้องมอง แต่ผลการค้นหาทั้งหมดบอกว่าปรากฏการณ์นี้ไม่มีจริง พูดอีกอย่างก็คือไม่พบหลักฐานว่ามนุษย์มีตาทูลลับนั้นแหละ

สุดท้ายฉันคงปลงตกได้เองว่าการทดลองนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง มันเป็นเพียงหนึ่งในความทรงจำหลอกที่ฉันสร้างขึ้นตอนพี่ชายอย่างออกซิโดโดนกับเฮโรอิน รัสเซลล์ พี่เลี้ยงผู้บำบัดยาเสพติด บอกฉันว่าความทรงจำหลอกเป็นอาการทั่วไปของคนติดยา เขาอธิบายว่าสมองของคนติดยาจะจดจำจินตนาการแสนสุขเพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกจมจ่อมกับความทรงจำของจริง จำพวกเรื่องน่าอายทั้งหลายที่เราทำตอนเมา ไม่ก็เรื่องเฮงซวยที่ทำให้คนที่หวังดีต่อเราต้องเสียใจ

“ลองทบทวนสิ่งที่เธอเล่าให้ดีสิ” รัสเซลล์พูด “เธอนั่งรถไปศูนย์การแพทย์ของมหาวิทยาลัยชั้นนำ แถมไปถึงที่นั่นในสภาพเมายาแถมแต่ไม่มีใครสนใจ จากนั้นเธอเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยหมอนุ่มหน้าตาดี แล้วพวกเขา ก็จ้องมองเรือนร่างเธออยู่สิบห้านาทีก่อนจะลุกพรวดขึ้นตบมือให้เธอ! ฟังดูเป็นไง คิวินน์! เรื่องแค่นี้ไม่ต้องเป็นซิกมันด์ ฟรอยด์ก็เดาออก!”

เห็นได้ชัดว่าเขาพูดถูกเพียงหนึ่งในเรื่องที่ยากที่สุดสำหรับช่วงพักฟื้น หลังเลิกยาคือการยอมรับว่าเราไม่สามารถเชื่อใจสมองของตัวเองได้อีกต่อไป ที่จริงต้องบอกว่าสมองได้กลายเป็นศัตรูตัวฉกาจของเราไปแล้ว เพราะมันจะชี้หน้าให้เราตัดสินใจโง่ ๆ มองข้ามตรรกะและสามัญสำนึกทั้งหมด รวมทั้งบิดเบือนความทรงจำอันล้ำค่าของเราจนกลายเป็นความเพ้อฝันที่ไม่มีวันเกิดขึ้นจริง

แต่เรื่องต่อไปนี่คือความจริงแท้แน่นอน

ฉันชื่อมัลลอรี่ คิวินน์ ปัจจุบันอายุยี่สิบเอ็ดปี

ฉันอยู่ระหว่างพักฟื้นหลังเลิกยาเสพติดได้สิบแปดเดือน และกล้าพูดว่าฉันไม่นึกอยากจะดื่มของมีนเมาหรือใช้ยาแต่อย่างใด

ฉันทำงานที่ร้านทอเวลฟ์สตีปส์ ทั้งยังอุทิศชีวิตให้แก่พระเยซูผู้ไถ่บาป คุณจะไม่เห็นฉันไปยืนแจกพระคัมภีร์ตามหัวมุมถนนที่ไหน แต่ฉันสวดภาวนาทุกวันเพื่อให้ตัวเองเลิกยาสำเร็จ ซึ่งปรากฏว่าฉันได้ผลเป็นอย่างดีจนถึงวันนี้

ฉันอาศัยอยู่ในฟิลาเดลเฟียตะวันออกเฉียงเหนือที่เซฟฮาร์เบอร์ ซึ่งเป็นบ้านเอื้ออาทรของรัฐสำหรับผู้หญิงที่อยู่ในช่วงเลิกยากระยะสุดท้าย เราเรียกมันว่าบ้านสามในสี่แทนชื่อบ้านครึ่งทาง เพราะเราทุกคนผ่านการพิสูจน์แล้วว่า

หยุดยาได้เด็ดขาด เราต่างได้รับอิสระในการใช้ชีวิต อย่างเช่นชื่อของกินของใช้ ส่วนตัว ทำอาหารกินเอง และไม่ต้องทำตามกฏนำราคาถูอะไรมากมาย

วันจันทร์ถึงวันศุกร์ฉันต้องไปทำหน้าที่ผู้ช่วยสอนที่สถาบันเด็กเล็ก อันต์เบิร์กก็ส์ มันเป็นห้องแถวที่เต็มไปด้วยหนูซุกซุม มีนักเรียนตัวน้อย อายุตั้งแต่สองถึงห้าขวบจำนวนหกสิบคน ซึ่งหมายความว่าฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ ไปด้วยกับการเปลี่ยนผ้าอ้อม แจกขนมแคร็กเกอร์รูปปลาทอง และเปิดทีวีตีรายการ *เซซามี่ สตรีต* หลังเลิกงานฉันจะไปวิ่งจ็อกกิ้ง แล้วค่อยไปร่วมชุมนุมกับกลุ่ม ผู้เลิกยา หรือไม่ก็อยู่ที่เซฟฮาร์เบอร์และชวนเพื่อนร่วมบ้านหนึ่งดูหนังที่ฉายทาง ช่องฮอลส์มาร์ก อย่างเรื่อง *เซลลิ่ง อินทู เลิฟ* หรือ *ฟอร์เอฟเวอร์ อิน มาย ฮาร์ท* อยากหัวเราะก็เชิญ แต่ฉันกลัวยืนยันว่าคุณจะไม่เจอหนังที่มีโสเภณีสุดผงขาว เข้าปอดในช่องฮอลส์มาร์กแน่นอน เพราะฉันไม่อยากจะให้ภาพทำนองนั้นเข้ามาอยู่ในหัวยังงีละ

รัสเซลล์รับเป็นพี่เลี้ยงให้ฉันเพราะสมัยเรียนฉันเคยเป็นนักวิ่งประเภท เน้นระยะทาง และเขาเองก็ผ่านการฝึกสอนนักวิ่งระยะสั้นมาอย่างโชกโชน ทั้งยังเคยเป็นผู้ช่วยครูฝึกของนักกีฬาทีมชาติในการแข่งขันโอลิมปิกฤดูร้อน ปี 1988 ต่อมาเขาก็กีฬาที่มันักกีฬามหาวิทยาลัยในอาร์คันซอและสแตนฟอร์ด คำช่วยในการแข่งขันกรีฑาเอ็นซีเอเอ แต่หลังจากนั้นเขาก็ขับรถชนเพื่อนบ้าน ขณะเมาเมทแอมเฟตามีนได้ที่ เขาติดคุกห้าปีข้อหาฆ่าคนโดยไม่เจตนา เมื่อออกจากคุกก็มาเป็นผู้ทำพิธีโนโบสถ์ และตอนนี้เขารับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง ให้ผู้ติดยาทำหรือหกคน ส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาตกอับเหมือนฉันนี่แหละ

เขาเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันกลับมาฝึกวิ่งอีกครั้ง (เขาตั้งชื่อว่าวิ่งหยุดยา) และทุก ๆ สัปดาห์เขาจะวางแผนออกกำลังกายให้ฉัน สลับไปมาระหว่างการ วิ่งระยะทางไกล การวิ่งเร็วเลียนแม่น้ำสกุเกิล กับการออกกำลังกายกล้ามเนื้อ ที่สมาคมมวยเอ็มซีเอ รัสเซลล์อายุหกสิบแปดปีและใส่ข้อสะโพกเทียม แต่เขายังคงยกน้ำหนักที่ละเก้าสิบกิโลกรัม มาฝึกวิ่งกับฉันทุกวันเสาร์อาทิตย์ พร้อมทั้งไม่ลืมที่จะเล่าเรื่องนักวิ่งหญิงที่ประสบความสำเร็จเมื่ออายุสามสิบห้า เพื่อให้เห็นฮึดสู้และมีเป้าหมาย

นอกจากนี้เขายังกระตุ้นให้ฉันวางแผนอนาคต เริ่มนับหนึ่งใหม่ใน
สิ่งแวดล้อมใหม่ หนึ่งห่างจากเพื่อนเก่าและความเคยชินเดิม ๆ ด้วยเหตุนี้เขาจึง
จัดแจงให้ฉันได้สัมภาษณ์งานกับเท็ดและแคโรไลน์ แมกซ์เวลล์ เพื่อนของ
น้องสาวเขาที่เพิ่งย้ายมาอยู่สปริงบรุกในรัฐนิวเจอร์ซีย์ได้ไม่นาน ทั้งสองกำลังหา
พี่เลี้ยงให้เท็ดดี ลูกชายอายุห้าขวบอยู่พอดี

“ครอบครัวนี้เคยอยู่ในบาร์เซโลนาและเพิ่งย้ายกลับมาที่นี่ คนพ่อทำงาน
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ หรือทำธุรกิจของตัวเองนี่แหละ งานอะไรสักอย่างที่
รายได้ดี ฉันลืมเรื่องบียอโยนี้ไปแล้ว ยังไงก็เถอะ พวกเขาจำเป็นต้องย้าย
กลับมา และกว่าเท็ดดีจะเข้าโรงเรียนอนุบาลได้ก็ตอนเปิดเทอมฤดูใบไม้ร่วง
ทั้งคู่เลยอยากให้เราได้อยู่ด้วยตลอดเดือนกันยา แต่ถ้าโชคดีหน่อย พวกเขา
อาจจ้างเธอยาว ๆ เลยกี่ได้”

รัสเซลล์ยื่นกรานว่าเขาจะขับรถไปส่งฉันเพื่อสัมภาษณ์งาน เขาเป็นผู้ชาย
ประเภทที่ชอบแต่งตัวเหมือนจะไปฟิตเนส ต่อให้ไม่ได้จะไปออกกำลังกายก็ตาม
และวันนี้เขาก็ใส่ชุดวอร์มสีดำนี้อีกแบบคาดสีขาของอะดิดาส ขับรถเอสยูวี
ข้ามสะพานเบน แฟรงกลินบนเลนฝั่งซ้ายผ่านรถที่ติดยาวเหยียดเป็นแถว
ส่วนฉันก็นั่งจับมือไหนดในรถไฟแน่นพลางก้มมองขาตัวเองเพื่อไม่ให้สติแตก
ฉันมักจะมีปัญหาเวลานั่งรถยนต์ เพราะปกติจะเดินทางด้วยรถบัสไม่ก็รถไฟ
ใต้ดิน อีกอย่างนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันออกนอกเมืองฟิลาเดลเฟียในรอบเกือบ
หนึ่งปี ทั้งที่เราเพิ่งเข้าเขตชานเมืองได้แค่ราวสิบหกกิโลเมตร แต่ฉันกลับรู้สึก
เหมือนกำลังนั่งจรวดไปดาวอังคาร

“เป็นอะไรไป” รัสเซลล์ถาม

“เปล่าค่ะ”

“ควินน์ เธอนั่งเกร็งไปทั้งตัวขนาดนั้น ทำใจให้สบายสิ”

แต่ฉันจะทำใจให้สบายได้อย่างไรในเมื่อรถทัวร์คันนี้หมึกกำลังควบตะบึงผ่าน
ทางขวาของเราไป มันเหมือนเรือไททานิคติดล้อ แถมอยู่ใกล้ฉันฉันเอื้อมมือ
ออกนอกหน้าต่างรถไปแตะได้ ฉันรองจรถัวร์แล่นผ่านพื้นไปถึงค้อยพุดออก
มาได้โดยไม่ต้องตะโกน

“แล้วคนแม่ล่ะคะ”

“แคโรไลน์ แมกซ์เวลล์ เป็นหมอยู่ที่โรงพยาบาลเวอร์จิเนีย ที่เดียวกับที่ฉันนี่องฉันทำงานอยู่ ฉันรู้จักเขาเพราะฉันนี่บอกนี่แหละ”

“คุณนายแมกซ์เวลล์รู้จักฉันมากน้อยแค่ไหน”

รัสเซลล์ยกไหล่ “เขารู้ว่าเธอเลิกยาได้สิบแปดเดือนแล้ว และรู้ว่าฉันเป็นคนรับรองคุณสมบัติของเธอ”

“ฉันไม่ได้หมายถึงรู้จักแบบนี้”

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ฉันเล่าเรื่องเธอให้เขาฟังหมดทุกอย่าง และเขาก็ตื่นตื่นที่จะได้เจอเธอ” รัสเซลล์พูด แต่ท่าทางฉันคงดูงงๆ เขาจึงหัวนล่อมต่อ “ผู้หญิงคนนีทำงานคลุกคลีกับผู้ติดยา แถมคนไข้ของเขาก็เป็นทหารผ่านศึก พวกหน่วยซีลที่มีแผลใจจากสงครามอัฟกานิสถาน ฟังให้ดีนะ ควินน์ และอย่าเข้าใจผิด แต่เทียบกันแล้วประวัติของเธอไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้นหรอก”

ตอนนั้นเองมีไอ้เงี้ยที่ขับรถจักรยานยนต์พลาสติกออกนอกหน้าต่าง เนื่องจากเราเบี่ยงหักหลบไม่ได้ รถเอสยูวีจึงชนลงไปนั้นด้วยความเร็วเกือบหนึ่งร้อย กิโลเมตรต่อชั่วโมง ทำให้กระจกแตกดังโพละเหมือนเสียงระเบิด รัสเซลล์เอื้อมมือไปกดปุ่มลดแอร์สองครั้ง ขณะที่ฉันจ้องขาตัวเองเขม็งจนกระทั่งได้ยินเสียงเครื่องยนต์ลดความเร็ว และรู้สึกได้ว่ารถค่อย ๆ ติ๊งออกจากทางเชื่อม

สปริงบรูกเป็นชุมชนเล็ก ๆ ในนิวเจอร์ซีย์ใต้ที่มีประวัติเก่าแก่ตั้งแต่สมัยสงครามปฏิวัติอเมริกา ในชุมชนประกอบไปด้วยบ้านโบราณสมัยอาณานิคมและวิกตอเรียน ถนนหนทางลาดยางเรียบกริบ แม้แต่ทางเท้าก็เป็นระเบียบสะอาดตามองไปไม่เห็นขยะสักชิ้น

รถเอสยูวีจอดเมื่อเจอไฟแดง แล้วรัสเซลล์ก็ลดกระจกหน้าต่างลง

“ได้ยินเสียงอะไรไหม” เขาถาม

“ไม่ได้ยินอะไรเลยค่ะ”

“แหงสิ ที่นี่เงียบสงบเหมาะสำหรับเธอสุด ๆ”

ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว แล้วรถเอสยูวีก็แล่นเข้าสู่ย่านร้านค้ากับร้านอาหารซึ่งเรียงรายตลอดสามช่วงตึก มีทั้งร้านอาหารไทย ร้านน้ำปั่น ร้านขนมอบวิแกน ศูนย์รับเลี้ยงสุนัข โรงเรียนสอนโยคะ โรงเรียนสอนพิเศษ ชื่อโรงฝึกคณิตศาสตร์ ร้านหนังสือควบร้านกาแฟเล็ก ๆ และที่ขาดไม่ได้เลย

คือสตาร์บัคส์ บริเวณนั้นมีวัยรุ่นเป็นโขงยืนกดไอโฟนอยู่หน้าร้าน ดูเหมือนเด็กในโฆษณาห้างเทอร์เก็ตที่สวมเสื้อผ้าสีสนัดสีและรองเท้าคู่มือใหม่แกะกล่อง

แล้วรัสเซลล์ก็เลี้ยวรถเข้าตรอกแห่งหนึ่ง พาเราเล่นผ่านบ้านซานเมืองที่สมบูรณแบบหลังแล้วหลังเล่า บ้านเหล่านี้เป็นทรงสูง ปลูกต้นไม้ใหญ่ที่ให้ร่มเงาปกคลุมทางเท้าและเติมสีสนให้ละแวกบ้าน มีป้ายข้อความขนาดใหญ่เขียนว่าที่นี่มีเด็ก ชับช้า ๆ! เมื่อเรามาถึงทางแยกสี่แพร่งก็เจอคนสวมเสื้อกั๊กสีสะท้อนแสง เจ้าตัวโบทมีให้เราผ่านไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทุกอย่างช่างสมบูรณแบบเสียจนฉันรู้สึกเหมือนเราขับเข้ามาในฉากถ่ายทำหนังยังงี้ยังงั้น

ในที่สุดรัสเซลล์ก็จอดรถข้างทางอยู่ใต้ต้นหลิว “เออละ คิวินห์พร้อมไหม”

“ฉันก็ไม่แน่ใจ”

ฉันดึงที่บังแสงลงเพื่อส่องกระจกสำรวจตัวเอง วันนั้นฉันตั้งใจแต่งตัวเหมือนเจ้าหน้าที่ค่ายฤดูร้อนตามคำแนะนำของรัสเซลล์ เสื้อคอกลมสีเขียว กางเกงขาสั้นสีก็๊ากี้ และรองเท้าเคดส์สีขาวสะอาด ก่อนหน้านั้นฉันไว้ผมยาวถึงเอว แต่เพิ่งตัดบริจาคให้มูลนิธิโรคมะเร็งไปเมื่อวาน ผมทรงบ๊อบสั้นทำเอาฉันจำหน้าตัวเองแทบไม่ได้

“เออละ ฉันจะให้คำแนะนำสองข้อโดยไม่คิดเงินนะ” รัสเซลล์ว่า “ข้อแรก อย่าลืมบอกว่าลูกเขามีพรสวรรค์”

“ฉันจะไปรู้เรื่องแบบนั้นได้อย่างไรคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ในเมืองนี้นะเด็กทุกคนมีพรสวรรค์กันทั้งนั้น แค่ทำงั้นหะพูดตอนคุยกับพ่อแม่เด็กให้ได้ก็พอ”

“ตกลงคะ แล้วคำแนะนำอีกข้อล่ะ”

“เอ่อ ถ้าสถานการณ์ทำท่าจะแย่ หรือถ้าเธอคิดว่าพ่อแม่เด็กยังสองจิตสองใจ ก็เอาไอ้นี้ให้พวกเขา...”

รัสเซลล์เปิดลิ้นชักหน้ารถ เผยให้เห็นสิ่งที่ฉันรู้สึกเขงหากต้องถือเข้าไปในบ้านของครอบครัวแมกซ์เวลล์

“เอ่อ รัสเซลล์ มันจะดีจริงหรือ”

“เอาไปเถอะ คิวินน์ คิดซะว่ามันคือไฟตายสิ เธอไม่ต้องห่วงไฟใบนี้ก็ได้ แต่มีไว้เผื่อจำเป็นก็ดี”

ฉันรู้ว่าเขาไม่ได้พูดเกินจริงแน่ ๆ เนื่องจากได้ฟังเรื่องราวน่าหวาดหวั่นที่สถานบำบัดมามากพอ ฉันจึงหยิบของเง่าชิ้นนั้นยัดลงกันกระเป๋

“เอ็งนี่ก็ได้ค่ะ” ฉันจำใจเอ่ยออกมา “ขอบคุณนะที่มาส่งฉัน”

“ฟังนะ ฉันจะไปนั่งรอที่สตาร์บัคส์ สัมภาษณ์เสร็จเมื่อไหร่ก็โทรมาบอกแล้วกัน ฉันจะพาเธอกลับบ้านเอง”

ฉันยืนยิ้มกับเขาว่าฉันนั่งรถไฟกลับบ้านเองได้ จากนั้นก็ไล่ให้รัสเซลล์รีบกลับก่อนถึงเวลารถติด

“ก็ได้ แต่เสร็จเรื่องแล้วต้องโทรบอกฉันทันทีนะ” เขาลัง “ฉันอยากฟังรายละเอียดทุกอย่าง ตกลงไหม”

ทันทีที่ฉันลงจากรถก็ปะทะกับอากาศร้อนอบอ้าวของเดือนมิถุนายน รัสเซลล์ บีบแตรแทนคำรำลังก่อนจะขับรถออกไป เห็นที่ฉันคงถอยหลังกลับไม่ได้ เสียแล้ว ครอบครัวแมกซ์เวลล์อาศัยอยู่ในบ้านสามชั้นทรงวิกตอเรียนโบราณ หลังใหญ่ ฝาบ้านเป็นไม้กระดานสีเหลือง หลังคาประดับไม้ฉลุเชิงชายสีขาว ตัวบ้านล้อมเฉลียงขนาดใหญ่ ตกแต่งด้วยชุดเก้าอี้หวายและดอกเดซี่กับบีโกเนีย สีเหลืองชูช่อสวยในกระถาง พื้นที่หลังบ้านเป็นป่าหรือไม้กึ่งสวนสาธารณะ ถนนทั้งสายจึงแว่วเสียงนกร้องจ้อแจ รวมถึงเสียงแมลงบินหึ่ง ๆ ดังเซ็งแซ่ และสิ้นร่ำ

ฉันเดินไปตามทางซึ่งปูด้วยแผ่นหิน แล้วขึ้นบันไดชันเรือนก่อนจะ กดกริ่ง จากนั้นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ก็เปิดประตูให้ ผมสีแดงอมส้มซีดได้เด่ ของเขาทำให้ฉันนึกถึงตุ๊กตาโทรลล์ ฉันย่อตัวลงนั่งให้สายตาเราอยู่ในระดับ เดียวกันก่อนเอ่ยขึ้น

“หนูคงจะชื่อเท็ดดีสินะ”

พ่อหนูน้อยยิ้มอาย ๆ ให้ฉัน

“พี่ชื่อมัลลอรี่ คิวินน์ คุณ...”

ฉันยังพูดไม่จบ เขาก็หันหลังวิ่งตื้อขึ้นบันไดไปยังชั้นสองและหายไปจากสายตา

“เท็ดดีจ๊ะ...”

ฉันทำอะไรไม่ถูก เบื้องหน้าฉันคือห้องโถงเล็ก ถัดไปเป็นทางเดินที่ทอดสู่ห้องครัวด้านหลัง ฉันมองเห็นห้องอาหารทางฝั่งซ้าย ส่วนห้องรับแขกอยู่ฝั่งขวา พื้นบ้านทั้งหลังปูด้วยกระดานไม้สน อบอุ่นด้วยกลิ่นสะอาดสะอ้านของเครื่องปรับอากาศเจ็กลื่นสดชื่นจากน้ำยาทำความสะอาดเหมือนเพิ่งขัดพื้นเสร็จ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นแบบสมัยใหม่และดูใหม่เอี่ยมเหมือนเพิ่งสอยมาจากโชว์รูมเครตแอนด์แบร์เรลเลยที่เดียว

ฉันกดกริ่ง ทว่าไม่มีเสียงออกมา ฉันเลยกดอีกสามครั้ง แต่ก็ยังเงียบ “สวัสดีค่ะ”

แล้วฉันก็เห็นเงาตะคุ่มของผู้หญิงที่อยู่ใต้อันครัวด้านหลังหันมาตามเสียง

“มัลลอรีเธอ”

“ค่ะ! สวัสดี! ฉันกดกริ่งแล้ว แต่ว่า...”

“ฉันรู้จ๊ะ ขอโทษนะ เรากำลังหาคนมาซ่อมอยู่”

ก่อนที่ฉันจะหันหลังวิ่งตื้อรู้ได้ยังไงว่าฉันมา เจ้าของบ้านก็เดินเข้ามาต้อนรับฉัน ก้าวย่างของเธอสง่างามกว่าใครที่ฉันเคยพบ อีกทั้งฝีมือช่างก็เยี่ยมกริบเสมือนทำไม้ได้แตะพื้นอย่างนั้นแหละ เธอมีรูปร่างสะอิดสะอင့် ผอมลอนต์ และผิวขาวซีดประกอบด้วยเครื่องหน้าละมุนละไมซึ่งดูบอบบางเหลือเกิน

“ฉัน แคโรไลน์จ๊ะ”

ฉันยื่นมือไปเพื่อจับทักทาย แต่เธอกลับกอดฉันแทน เห็นได้ชัดว่าเธอคือคนประเภทที่แค้นมือบอนและกรูณา แถมเธอยังกอดฉันไว้นานเกินจำเป็นอีกต่างหาก

“ฉันดีใจจริง ๆ ที่เธอมา รัสเซลล์เล่าเรื่องดี ๆ ของเธอให้เราฟังหลายเรื่องเลยล่ะ เธอเลิกยาได้สิบแปดเดือนแล้วจริงหรือเปล่า”

“สิบแปดเดือนครึ่งค่ะ”

“น่าที่จริง พอดคิดว่าเธอเจอเรื่องเหล่านั้นมาก็ยิ่งวิเศษเข้าไปใหญ่ เธอควรภูมิใจในตัวเองให้มาก ๆ นะ”

ฉันกลัวว่าตัวเองจะปล่อยโฮ เพราะไม่คิดว่าเธอจะพูดเรื่องเลิกยาขึ้นมา ก่อนที่ฉันจะได้เข้าไปในตัวบ้านเสียอีก แต่จะว่าไปการพูดถึงเรื่องที่แย่ที่สุดให้จบ ๆ ไปเลยก็ทำให้โล่งใจดีเหมือนกัน

“ลำบากเหมือนกันค่ะ แต่มันก็ง่ายขึ้นทุกวัน” ฉันเอ่ย

“ฉันเองก็บอกคนใช้แบบนั้นเหมือนกันเปี๊ยะ” แคโรไลน์พูดพลาง ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนจะมองสำรวจฉันตั้งแต่หัวจรดเท้าและยิ้มออกมา “แล้วดูเธอตอนนี้สิ! ทำทางแข็งแรง แถมยังหน้าตาสดใสเสีย!”

อุณหภูมิมีสี่ องศาเซลเซียส บวกกับอากาศสดชื่นภายในบ้านเหมือนเป็นรางวัลลอบบิจจากอากาศร้อนอบอ้าวข้างนอก ฉันเดินตามแคโรไลน์ผ่านบันไดไปยังห้องครัว ภายในครัวสว่างไสวด้วยแสงธรรมชาติและดูเหมือนฉากจากรายการทำอาหารช่องฟู๊ดเน็ตเวิร์ก มีตู้เย็นขนาดใหญ่กับขนาดเล็กอย่างละเครื่อง แอมเตาแก๊สยังมีตั้งแปดหัว อ่างล้างจานกว้างจนต้องใช้ก๊อกสองตัวแยกกันแล้วยังมีลิ้นชักกับตู้หลากหลายรูปทรงกับขนาดอีกเป็นสิบใบ

แคโรไลน์เปิดประตูบานจิ๋ว ฉันถึงรู้ว่ามันคือตู้เย็นเครื่องที่สามสำหรับใส่เครื่องดื่ม “เอาอะไรดี มีน้ำโซดา น้ำมะพร้าว ชาเย็น...”

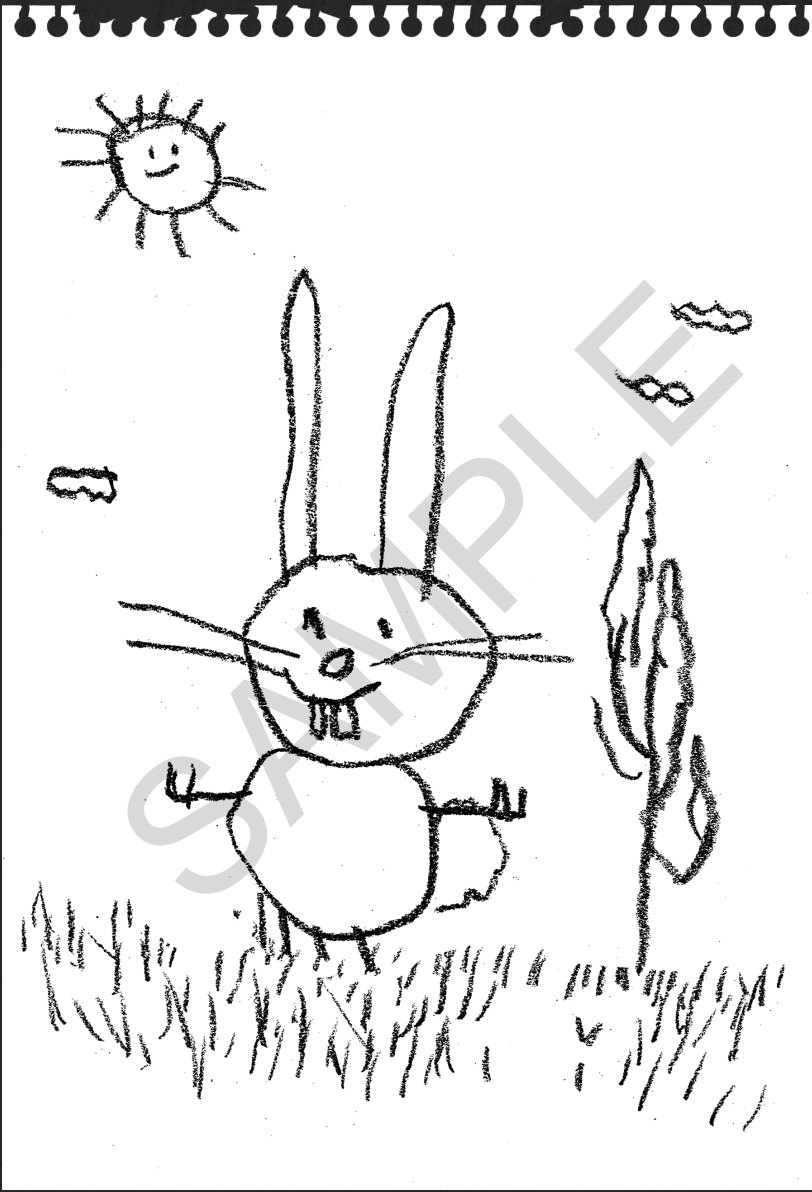
“ขอน้ำโซดาแล้วกันค่ะ” ฉันหันไปชื่นชมหน้าต่างด้านสวนหลังบ้าน “ห้องครัวของคุณสวยมากเลย”

“ใหญ่มากใช้ใหม่ละ ใหญ่เกินไปสำหรับครอบครัวสามคน แต่เราตกหลุมรักส่วนอื่น ๆ ของบ้านก็เลยเลือกที่นี่ ด้านหลังติดกับป่าด้วยนะ ไม่รู้เธอสังเกตไหม เห็นดีชอบไปเดินเล่นในป่ามาก”

“ฟังดูน่าสนุกดีนะค่ะ”

“แต่เราต้องคอยสำรวจว่ามีเห็บหมัดเกาะเขาไหมอยู่เรื่อย ฉันว่าจะซื้อปลอกคอกันหมัดมาใส่ให้เขาแล้วเนี่ย”

เธอพูดพลางยกแก้วจ่อเครื่องทำน้ำแข็ง มันส่งเสียงกรังกรังเบา ๆ เหมือนกระดิ่งลมที่แขวนไว้หน้าชานเรือน แล้วน้ำแข็งก้อนกลมใสแจ๋วเม็ดเล็ก ๆ ก็ร่วงพรูลงในแก้ว ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังดูมายากลอยู่ แคโรไลน์รินน้ำโซดาซ่า ๆ ใส่แก้วจนเต็มและยื่นให้ฉันพาลงถามว่า “เอาแซนด์วิชไหม ฉันทำอะไรให้กินดีไหม”

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ ทว่าแคโรไลน์ก็ยังเปิดตู้เย็นเครื่องใหญ่อยู่ดี เผยให้เห็นอาหารละลานตา มีเหยือกใส่นมสดและนมถั่วเหลือง ไซลีน้ำตาลจากแม่ไก่ที่เลี้ยงแบบธรรมชาติหลายกล่อง กระปุกซอสเพลโต ฮัมมัส และซัลซาอย่างละครึ่งลิตร ทั้งยังมีชีสซีกใหญ่หนึ่งซีก คือเฟอ์หลายขวด และถุงตาข่ายสีขาวที่ใส่ผักใบเขียวจนทะลัก ไหนจะผลไม้่อีกสารพัด! มีทั้งสตอเบอร์รี่ บลูเบอร์รี่ ราสป์เบอร์รี่ แบล็กเบอร์รี่ แถมยังมีแคนตาลูปและแตงฮันนีดิวในกล่องพลาสติกใสใบโต ๆ นั่นอีก

แคโรไลน์เอื้อมหยิบถุงใส่เบบีแครอทกับกระปุกฮัมมัส จากนั้นก็เอาออกดันประตูตู้เย็นปิด ตอนนั้นเองที่ฉันเหลือบเห็นรูปร่างของเด็กแปะอยู่บนประตูตู้เย็น มันเป็นรูปกระต่ายลายเส้นขยุกขยิก ฉันเลยเอ่ยปากถามว่าเกิดดีเป็นคนวาดใช่ไหม แคโรไลน์พยักหน้าตอบ “เพิ่งย้ายมาได้หกสัปดาห์ เขาก็บอกใบ้ว่าอยากได้สัตว์เลี้ยงซะแล้ว ฉันเลยบอกเขาว่าเราต้องจัดของให้เสร็จกันก่อน”

“เขามีพรสวรรค์นะคะเนี่ย” ฉันออกปากชม แต่แล้วก็เริ่มกังวลว่าคำพูดฟังดูฝันไปไหม ฉันเล่นใหญ่เร็วไปหรือเปล่า

ทว่าแคโรไลน์กลับเห็นด้วยซะอย่างนั้น!

“อืม ใช่เลยจ๊ะ เขาเก่งล้ำหน้าเพื่อน ๆ ในกลุ่มเลยล่ะ ใครเห็นก็พูดเหมือนกันหมด”

เราพากันมานั่งที่โต๊ะอาหารตัวเล็กตรงมุมรับประทานอาหาร แล้วแคโรไลน์ก็ยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ฉัน “สามีฉันกำหนดข้อควรปฏิบัติเอาไว้ ที่จริงก็ไม่มีอะไรเง่าหรรอก เพียงแต่เราต้องป้องกันไว้ก่อน”

กฎที่บ้าน

1. ห้ามใช้ยาเสพติด
2. ห้ามดื่มสุรา
3. ห้ามสูบบุหรี่
4. ห้ามพูดคำหยาบ
5. ห้ามเล่นโทรศัพท์
6. ห้ามกินเนื้อแดง